õnnetus, sest näen, et vesiroos on õitsemise lõpul. Neil kordadel vilja valmistades suleb ta õislehed igaveseks ega ava neid enam kunagi, vaid pöörab sulgunud nupu vee alla, kus see lõpuks ära mädaneb," seletas doktor.

„Kui hirmus! Siis oleksime jäänud vangi, kuni vee all ühes vesiroosiga oleksime ära kõdunenud," jahmus Maisi-Lii. Nähes aga taevas päikest jooksis ta lennul haigemajja peitu.

„Ütle, doktor Krookus, miks Maisi-Lii päikest kardab?" küsis Malle.

„Ta on sellise nahaehitusega, mis päikesepaistel kuivab ja lõheneb haavadeks. See on väga piinarikas surm, sellepärast peab Maisi-Lii ennast päikese eest hoidma!"

„Kuhu sa lähed, doktor Krookus?" küsis Peedu, nähes, kuidas konn hüppas vette, et ujumisele asuda.

„Lähen väikesele jalutuskäigule. Kas tahad kaasa tulla?"

„Hea meelega," rõõmustus Peedu. „Kuid ma ei oska ujuda?"

„Selles võin sind kohe aidata!" trööstis doktor ja andis väikesele ravitsejaõele mingi kiire käsu.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 47